

брои за единъ отъ най-благородны-тъ исторически мжжіе. Той справедливо си заслужилъ прѣзиме-то “Непоколебимый-тъ,” както братъ му — “Мудрый-тъ.” “Да бѣхъ двама-та единъ челоуѣкъ,” казалъ Лутеръ, “този челоуѣкъ бы былъ за чудо на свѣтъ-тъ.”

ОТЪ НЮРЕНБЕРГСКИЙ-ТЪ РЕЛИГИО- ЗЕНЪ МИРЪ ДО СМЪРТЬ-ТЪ НА ЛУТЕРА.

—

Лутеръ ся радвалъ много на този миръ, който само слѣдъ смъртъ-тъ му былъ нарушенъ. Въ послѣдни-тъ му години, неукротима-та му воля и усърдно-то му благочестіе ся виждали отъ това, дѣто той непрѣстанно ся занимавалъ съ трудове, макаръ силы-тъ му отъ день на день и да отпадали, и да го постигнѣла прѣждеврѣменна старость. Отпадваніе-то на тѣлесны-тъ му силы было по необходимость често придружавано отъ душевно уныніе. Той очаквалъ радостно день-тъ, кога-то ще напусне този “нечестивъ свѣтъ;” но, до-дѣто му ся прѣдставяло благоврѣміе да работи въ него, той работилъ съ всички-тъ си силы за благосъстояніе-то и душевно-то рѣководеніе на всички около него, и за отправленіе-то на общы-тъ работы на церквѣ-тъ, която